

Nr 152.

Av herr **Jacobson** i Vilhelmina, *angående ändring av bestämmelserna om förvaltningsarvode åt förmyndare.*

Enligt föräldrabalken kap. 15 § 19 äge förmyndaren årligen uppbära arvode med belopp, som kan anses skäligt med hänsyn till förvaltningens omfattning. Arvodet må icke, med mindre rätten annorlunda förordnar, överstiga för år räknat ett belopp motsvarande fem för hundra av den omyndiges behållna inkomst enligt årsräkning eller sluträkning, med avdrag likväl för avgift, som erlagts för vård av den omyndiges värdehandlingar efter vad särskilt är stadgat.

Enligt samma lag kap. 19 § 12 äger överförmyndaren uppbära arvode till belopp, motsvarande ett för hundra av den omyndiges behållna årsinkomst, där denna icke överstigit tvåhundra kronor, och eljest två för hundra därav, dock äge överförmyndaren icke av den omyndige i arvode uppbära mer än ettusen kronor för år.

Sålunda äger förmyndare och överförmyndare med stöd av ovannämnda lagrum rätt till 7 % av den omyndiges behållna årsinkomst. Detta leder i vissa fall till synnerligen otillfredsställande resultat. Om den omyndige har folkpension, särskilt barnbidrag eller annan pensionsförmån och denna förmån uppbäres av förmyndaren, som utbetalar beloppet till myndlingen, synes förmyndaren vara i sin fulla rätt att erhålla arvode. Detta medför att myndlingens pension reduceras med 7 %, vilket motsvarar 25 dagars pension per år. Folkpensionen utgör redan tidigare till sitt belopp en mycket knapp försörjning, det kan då knappast vara lagstiftarens mening att detta existensminimum skulle ytterligare beskäras med förmyndararvoden i de fall pensionären är satt under förmyndare. Under dylika förhållanden måste socialvården gripa in, trots att pensionären helst vill klara sig själv på sin pension.

Det förhåller sig som regel så att omyndigförklaring är ett samhällets ingrepp mot den enskilde. Det måste då strida mot alla humanitetsregler att den omyndige dessutom skall få sin pension reducerad till följd av omyndigförklaringen. Principiellt blir förhållandet detsamma rörande alla pensionärer och mindre bemedlade personer. Det är emellertid huvudsakligen i de fall den omyndige lever ett normalt liv ute i samhället som ovannämnda missförhållande inträffar. När den omyndige vårdas på anstalt finns som regel en viss marginal mellan vårdkostnaden och pensionsbeloppet, varför förmyndararvodena inte inverkar på den omyndiges levnadsstandard i samma utsträckning.

Med hänsyn till det ovan sagda får jag hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t hemställer om utredning rörande ändring av gällande lag för att förhindra att

omyndiga pensionärers levnadsstandard beskäres genom förmyndares rätt till arvode, samt att förmyndare i nämnda fall erhåller arvode i annan ordning.

Stockholm den 26 januari 1954.

Uddo R. Jacobson.
